

Arrest

nr. 144 240 van 28 april 2015
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de gemeente Houthalen, vertegenwoordigd door de Burgemeester.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 6 april 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de burgemeester van de gemeente Houthalen van 2 maart 2011 houdende de niet inoverwegingname van een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 maart 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 april 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. TURAN, die verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 13 januari 2011 dient de raadsman van de verzoekende partij een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet in.

1.2. Op 2 maart 2011 beslist de gemachtigde tot niet inoverwegingneming. Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

“(…) BESLISSING TOT NIET INOVERWEGINGNEMING

van een aanvraag in het kader van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

De genaamde / de persoon die verklaart te heten CD (naam en voornaam),

van Turkse nationaliteit,
geboren te Kayseri, op (in) (...)1975
heeft zich op 13/01/2011 bij het gemeentebestuur aangemeld om met toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, een aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk in te dienen.

Genoemde vreemdeling gaf te kennen te verblijven op het volgende adres: (...) 3530 Houthalen-Helchteren.

Uit de controle op blijkt echter dat deze vreemdeling niet werkelijk op dit adres woont.

Bijgevolg kan de aanvraag in het kader van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, niet in overweging worden genomen. (...)”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. De verzoekende partij betoogt in haar verzoekschrift als volgt:

“(…) Eerste middel

Schending van de formele motiveringsplicht opgenomen in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, B.S. 12.09.1991.

Doordat de gemachtigde van de burgemeester op 02.03.2011 de beslissing tot niet inoverwegingneming nam. Deze beslissing, die niet aan verzoeker ter kennis werd gebracht, als volgt luidt (Stuk 2):

“Genoemde vreemdeling gaf te kennen te verblijven op het volgende adres: (...) 3530 Houthalen-Helchteren

Uit de controle op blijkt echter dat deze vreemdeling niet werkelijk op dit adres woont.”

Terwijl de gemachtigde van de burgemeester de beslissing formeel tracht te motiveren door te stellen dat verzoeker “niet werkelijk op dit adres woont” zonder deze stelling verder uit te werken.

Dat de overheid ertoe verplicht is om in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een 'afdoende' wijze.

Dat in de bestreden beslissing wordt gesteld dat verzoeker “niet werkelijk op dit adres woont”, zonder de feiten te specificeren, namelijk op welk ogenblik een woonstcontrole heeft plaatsgevonden.

Dat de beslissing niet duidelijk weergeeft welk de toetsingsogenblik voor het nemen van de beslissing is.

Dat de beslissing immers stelt “uit de controle op blijkt... ” De datum waarop de controle zou uitgevoerd zijn staat niet vermeld.

Dat de motivering tot slot niet 'afdoende' is. De motivering moet immers evenredig zijn met het belang van de beslissing. Hoe belangrijker een beslissing, hoe uitgebreider de motivering moet zijn.

Verzoeker is van mening dat de motivering niet afdoende is.

Verzoeker is derhalve van mening dat de beslissing geen feitelijke motivering bevat, dat de feitelijke motivering alleszins gebrekkig en/of niet afdoende is

Tweede middel

Schending van de ALGEMENE BEGINSELEN VAN BEHOORLIJK BESTUUR: materiële motiveringsplicht, zorgvuldigheidsbeginsel én vertrouwensbeginsel.

Doordat de bestreden beslissing het verblijfsrecht van verzoeker niet in overweging neemt door het regularisatiedossier niet over te maken aan de Dienst Vreemdelingenzaken door te stellen dat verzoeker niet op de opgegeven adres zou wonen.

Terwijl echter in tegenstelling tot de beslissing verzoeker op de opgegeven adres woont samen met zijn zus en schoonbroer.

Dat zowel verzoeker, zijn zus als zijn schoonbroer formeel zijn wanneer zij stellen dat er nooit een woonstcontrole heeft plaatsgevonden, zoals voorgeschreven. (Stuk 3)

Dat de overheid bij het nemen van een beslissing zorgvuldig tewerk moet gaan door eerst te onderzoeken, controleren en dan pas een besluit te nemen. Dat verzoekster er bovendien rechtmatig op mocht vertrouwen dat de overheid zorgvuldig tewerk zou gaan.

De overheid heeft niet de nodige woonstcontrole heeft uitgevoerd bij het nemen van haar beslissing.

Dat de overheid bovendien zelfs geen moeite heeft gedaan om over te gaan tot de kennisgeving van de bestreden beslissing aan verzoeker.

De motivering is alleszins tegenstrijdig met het formeel handelen van het bestuur.

De overheid is bij de beoordeling niet uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, waardoor er geen correcte beoordeling kon gebeuren en zij derhalve onredelijk tot haar besluit is gekomen.

Verzoeker is derhalve van mening dat er een schending van de materiële motiveringsplicht is.

(zie bv. R.v.St. nr. 101.624, 7 december 2001; RvV nr. 24.481, 13 maart 2009; RvV nr. 10.209, 21 april 2008)

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op om haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenbevinding.

Bij het nemen van een beslissing moet het bestuur zich steunen op alle gegevens van het dossier. Het bestuur heeft zelfs geen simpel woonstcontrole uitgevoerd. De bestreden beslissing is kennelijk onredelijk en getuigt van een onzorgvuldig optreden van het bestuur.

Verzoeker is dan ook van mening dat de zorgvuldigheidsbeginsel is geschonden.

(RvSt nr. 154.954, 14 feb. 2006; Rvst. 167.411, 2 feb. 2007; RvV nr. 15.642, 1 sept. 2008).

De bestreden beslissing is derhalve genomen op grond van onjuiste, minstens onvolledige gegevens en op kennelijk onredelijke en onzorgvuldige wijze.

Tot slot is verzoeker van mening dat er een schending is van het vertrouwensbeginsel aangezien het beginsel kan worden omschreven als één van de beginselen van behoorlijk bestuur krachtens hetwelk de burger moet kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid.

Het uitvoeren van een woonstcontrole behoort onder meer tot een vaste gedragslijn van de overheid die bovendien wettelijk is vastgelegd. (...)"

2.2. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan de bestreden beslissing genomen is. In casu geeft de bestreden beslissing duidelijk de motieven en de juridische grond aan op basis waarvan de beslissing is genomen.

Uit het verzoekschrift blijkt evenwel dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Waar de verzoekende partij inhoudelijke argumenten ontwikkelt tegen de bestreden beslissing, voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de burgemeester de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenbevinding.

Het vertrouwensbeginsel is een beginsel van behoorlijk bestuur dat moet vermijden dat de rechtmatige verwachtingen welke de burger uit het bestuursoptreden put, te kort worden gedaan. Dit houdt in dat de burger moet kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid of op toezeggingen of beloften die de overheid in een concreet geval heeft gedaan (RvS 22 maart 2004, nr. 129.541). Het vertrouwensbeginsel houdt in dat de door het bestuur bij een rechtsonderhorige gewekte rechtmatige verwachtingen zo mogelijk dienen te worden gehonoreerd.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing een duidelijk motief bevat, namelijk: "Genoemde vreemdeling gaf te kennen te verblijven op het volgende adres: (...) 3530 Houthalen-Helchteren. Uit de controle op blijkt echter dat deze vreemdeling niet werkelijk op dit adres woont."

De verzoekende partij brengt hiertegen in dat *“in de bestreden beslissing wordt gesteld dat verzoeker “niet werkelijk op dit adres woont”, zonder de feiten te specificeren, namelijk op welk ogenblik een woonstcontrole heeft plaatsgevonden.”*, en dat *“Terwijl echter in tegenstelling tot de beslissing verzoeker op de opgegeven adres woont samen met zijn zus en schoonbroer. Dat zowel verzoeker, zijn zus als zijn schoonbroer formeel zijn wanneer zij stellen dat er nooit een woonstcontrole heeft plaatsgevonden, zoals voorgeschreven. (Stuk 3)”*.

De bestreden beslissing vermeldt duidelijk dat er een negatieve woonstcontrole is geweest. Uit het administratief dossier blijkt dat dit inderdaad klopt. Meer nog, het gaat om twee negatieve woonstcontroles. De woonstcontrole van 23 februari 2011 vermeldt het volgende: *“Bij navraag bij de bureaus is de genaamde C. al enkele maanden weg. Ze weten niet waarheen”*. De woonstcontrole van 16 februari 2011 vermeldt *“niet aan te treffen”*. Het stuk dat de verzoekende partij neerlegt ter terechtzitting, en waaruit zou moeten blijken dat zij wel degelijk op het opgegeven adres woont, doet niets af aan deze negatieve woonstcontroles. Het ‘attest samenstelling van het gezin’ dateert overigens van 23 februari 2015, en de verzoekende partij maakt daarmee dan ook niet aannemelijk dat zij ten tijde van de voornoemde woonstcontroles wel degelijk op het opgegeven adres woonde. De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat het motief van de bestreden beslissing kennelijk onredelijk is, gezien de voornoemde inhoud van het administratief dossier.

Gezien voorgaande bespreking kon de verwerende partij op niet kennelijk onredelijke wijze beslissen dat de verzoekende partij niet werkelijk op het opgegeven adres woonde. De verzoekende partij maakt de schending van de door haar opgeworpen bepalingen en beginselen dan ook niet aannemelijk.

Het enig middel is niet gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig april tweeduizend vijftien door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. MILOJKOWIC